

dog at tro, at Rigsretten ikke har nogenfømhelst Competence til at træffe Afgjørelse i denne Sag, vi have liggende for os. Her er det Rigsdagen, os, som udelukkende har Competence til at afgjøre, hvad vi ville afgjøre, her er ikke Tale om anden Competence end vor egen, og derfor tror jeg, at det er heldigt, at vi blive staaende derved. Hvad saa senere hen Betydningen af den Afgjørelse, vi træffe, bliver, det veed jeg ikke, det veed det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds heller ikke; men det har i hvert Fald nu den Betydning at Folkethinget har udtalt sin Mening om den Ting, og jeg ser ikke, at den har nogenfømhelst anden Betydning; thi Spørgsmaalet om Rigsretts-tiltale er en Sag for sig, som slet ikke hænger sammen med eller har nogenfømhelst Forbindelse med den Decharge, vi her skulle give eller negte. Det eneste Spørgsmaal, der foreligger, er det, om vi ville, at Regnskabet skal passere eller ikke passere, det vil sige, om vi billige det og give Decharge for det, eller ikke billige det, altsaa ikke give Decharge. For Resten veed jeg ikke, om det er værd nu her at sige Noget om Rigsretten, jeg tror ikke, at der er nogen Nødvendighed for at drage Rigsretten ind under denne Behandling; men da det dog engang er slet, vil jeg sige, at jeg nærer den mindst mulige Tilbøjelighed til at henvise nogen Sag til denne Institutions Afgjørelse. Det er ganske i Almindelighed mit Standpunkt lige overfor Rigsretten som Institution; hvis det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds vil stille Forslag om denne Institutions Afstæffelse, vil jeg stemme for det. Jeg tror, at det er en Institution, der, saaledes som den er ordnet efter vor Grundlov, er forfæilet. Endnu er der i Mindretallets Betænkning en Sætning, som forekommer mig meget interessant, det er den, hvor Mindretallet taler om Betydningen af denne Afgjørelse, og hvor det til Slutning siges: "Et Strid, der ingen anden Betydning har end at unbløde at træffe en Afgjørelse med Hensyn til Statsregnskabet, som Grundloven har fastsat, at Rigsdagen skal træffe." Hvis jeg ikke ganske har misforstaaet denne Udtalelse, ligger deri en let Antydning af, at det er et Grundlovsbrud, vi staa i Begreb med at gøre, naar vi ikke lade Regnskabet passere eller træffe en Afgjørelse, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds ønsker. Det undrer mig slet ikke efter hele den Maade, hvorpaa man fra den Side har diskuteret og forhandlet om Grundlovsbrud, om hvad der var Grundlovsbrud eller ikke, det forekommer mig at være en naturlig og til en vis Grad hjør Konsekvens, naar man stiller sig saaledes. Om provisoriske Finantsloves Grundlovmæssighed eller Grundlovstridighed taler man ikke mere, men naar Folkethinget ikke følger de Herrer i deres Stilling, saa er det Folkethinget, der begaar Grundlovsbrud! Det mangler kun, at vi næste Gang, naar der er Tale

om Rigsretts-tiltale, ikke faae den rettet mod et Ministerium som Gjenstand, men mod et slet Flertal i Folkethinget. — Hvis jeg som et Tillæg til disse Strøberøftninger endnu maatte gjøre en enkelt Bemærkning til Flertallet, saa skulde det være til Slutningen af, hvad det indstiller under Nr. 2, hvor det er, at de mene at skulle gøre det rigtig godt ved at optage min Indstilling fra ifjor. De motiverer det: „særlig i Betragtning af, at der i Ridsrummet fra 16de April til 7de November af det paagjældende Finantsaar er opkrævet Statter og afholdt Udgifter, som ikke have Hjemmel i en vedtagen Finantslov." Dette Udtryk „en vedtagen Finantslov" holder jeg ikke rigtig af. Der er i og for sig formelt ikke Noget at sige dertil, men der ligger deri en Antydning af, at der ved Siden af de „vedtagne" Finantslove gives en anden Slags Finantslove, som, uagtet de ikke ere vedtagne, dog alligevel ere Finantslove, og jeg tror ikke, at det er heldigt, at vi holde Udveie aabne for den Slags Antydninger. I Virkeligheden er det jo saa, at vi ere enige om, at der foruden den Finantslov, som vi vedtage her i Rigsdagen, og som indeholder Aarets Bevillinger, ikke gives nogenfømhelst anden Maade til at faae Udgifterne bevilgede og til at faae Ret til at opkræve Statter paa, men hvis vi ere enige om det, er det meget ubehdigt at gjøre en Afstillelse mellem vedtagne Finantslove og andre Finantslove, thi der er jo saa i Virkeligheden kun een Slags Finantslove. Lad os derfor holde fast paa, at der om disse andre Finantslove, de provisoriske Finantslove, ikke kan siges Andet, end hvad der staaar i Valles Lærebog om Afguder, at de ere „Intet i Verden", de betyde Intet. — Jeg skal iaar ligesom ifjor opfordre de Herrer, som have gjort deres Taler op med Hensyn til den provisoriske Finantslov, som ere komne til et Resultat i den Henseende, og som vide, hvad de skulle mene om den Ting, til nu at udtrykke dette paa en simpel og fattelig Maade, saaledes at vi Andre ogsaa kunne forstaa, hvad de sige, og saa at hele Befolkningen i Landet kan forstaa, at de ikke ere bange for at sige deres Mening om den Sag.

Clausen: Jeg havde Lust til at gjøre et Par Bemærkninger til, hvad den ærede sidste Taler fremhævede. Den ærede Taler har saadan en sjelden Gvne til at gjøre sig lystig over alvorlige Spørgsmaal, og man kan ikke Andet end komme til at trække paa Smilebaandet over de pikante Udfald, som det ærede Medlem kan komme med; men det ærede Medlem maa ikke misforstaa, at det, som man som oftest kommer til at smile ad, er ikke egentlig Bagten af hans Paastande, men det Urimelige i hans Paastande, den Friskhed og Frihed, hvormed han fremsætter aldeles urimelige Paastande. Jeg skal bevise det strax. Det ærede Medlem vil staa det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds (Kimefab) og den ærede